

naša zvezda

Na orožne vaje

Veliki zvon kliče.

Na pustni torek ob enajstih ponoči se oglasi veliki farni zvon in oznani post. Pogani dvajsetega stoletja veseljačijo seveda naprej, saj jim je vse leto, ne, vse življenje le veselo zabavanje. Pa tudi današnjemu kristjanu klic pepelnicega zvoná navadno malo pomeni: živi naprej tjavdan, kakor je živel prej, dokler se tako mlačen in površen v jamo ne zvrne.

Dijak si tudi misli: Saj posta zame ni, ta je le za 21 let stare! Misli, da drugega posta kakor je pritrgovanje pri jedi, sploh na svetu ni.

Taki o duhu posta niti sluha nimajo. Katekizemska enačba vendar pravi: post = pokora + zatajevanje samega sebe. Pa tudi če govorimo o pokori, imamo pred očmi največ zakrament sv. pokore, ki ima za sklep »zadoščevanje«, to je navadno nekaj molitev, ki jih površno opravimo in zraven mislimo, da smo že dovolj zadostili, naredili dovolj pokore.

Res, zelo, zelo smo mehkužni današnji ljudje! Če bi stopili vsaj v srednji — tisti lepi, krščanski, toliko obrekovani srednji vek, ali celo v prva stoletja, bi najbrž do ušes in še čez zardeli, tako bi nas bilo v občestvu svetnikov sram svoje komodnosti. Evangelij križa je današnjemu svetu tako potreben, blagovest pokore nam je potrebna!

Ali veš, kaj je greh?

Kdor nima smisla za pokoro, ne ve več, kaj je greh. Res, greh je skrivnost, ki jo doume samo neskončna božja svetost in jo na zemlji celo najsvetejši ne razumejo popolnoma. Razumel je hudobijo greha n. pr. sv. Stanislav Kostka, ki mu je bilo ob nespodobni besedi drugih že slabo; razumela jo je n. pr. sv. Julijana Falconieri, ki je že pri besedi greh zatrepetala.

Greh, vsak greh je nepokorščina božji voji. Saj vemo, kako se bojimo prestopkov državnega zakona, celo policijskih postav. Čudno le, da se ne bojimo dovolj prestopiti zakone svojega najvišjega Gospoda. Greh je naravnost upor zoper Boga, grešnik je trmast upornik, revolucionar zoper božji red. Dalje se v grehu ne le odvrnemo od

svojega poslednjega namena, Boga, temveč tudi neredno obrnemo k stvari in v njej — v meglenem, slabotnem, daljnem odsvitu božje dobrote — iščemo svojo blaženost. Res, kako strašna slepota je človeka!

To mora vedeti katoličan.

Pokora pa je »reparacija« gorja, ki ga je greh povzročil. Pokora je popravljanje, vrnitev, urejevanje — iz razvaline naj nastane spet urejena stavba. Prvo, kar je potrebno, je: pokorščina božji volji, priznanje božjih vladarskih pravic nad nami. Srce se mora najprej z odkritosrčnim kesanjem in trdnim sklepom ločiti od greha ter spet obrniti k Bogu. Torej prva pokora je notranja: »Spreobrnite se k meni z vsem svojim srcem. In pretrgajte svoja srca in ne svojih oblačil, in obrnite se h Gospodu, svojemu Bogu«.

Na zunanjo pa spokornost zahteva, da se odtrgamo od stvari, ki nas od Boga odvrtaajo, ter se mnogim tudi prostovoljno odrečemo, da za pretekle prestopke zadostimo in sebe v bodoče bolje obvladamo. Spokorna dela nas vadijo za duhovni boj. Zato so spokorna dela, ki naj jih v postu opravljamo, naše orožne vaje. Zdaj naj bi se naučili temeljito boriti se zoper sovražnike zveličanja: poželenje, svet in hudobnega duha; zakaj »v prerazličnih opravilih tega življenja se tudi bogovdana srca skoraj morajo zamazati s posvetnim prahom« (sv. Leon Veliki prvo postno nedeljo).

Duh pokore zahteva torej: 1. spoznanje greha, 2. notranje spreobrnjenje po kesanju in 3. zunanje vaje v odpornosti za naprej.

Tega postnega duha hoče mati Cerkev v dobi pred veliko nočjo obuditi in vzgojiti v vsakem svojem odraslem udu; tudi v dijaku! Pritrgovanje, pravi »post« je le ena oblika zunanjih spokornih del; zato je Cerkev tudi tako rada v tem popustljiva, zlasti dandanes, ko je pritrgovanje mnogim nele težko, temveč tudi nemogoče.

Tudi dijak

ima torej v postnem času dovolj duhovnega dela. Le nekatera naštejmo!

1. Kesanje! Pač si se že večkrat z dvomem vprašal: ali pa imam pri spo-

vedi res zadostno kesanje. Tako malo mi gre hudobija greha k srcu. Kakor da komaj verujem, kaj je greh pred Bogom. Zdaj je čas zveličanja: da se navadiš obujati resnično kesanje. Pa kako? Odgovor: Premišljuj Gospodovo trpljenje. Pa spet: toda kako naj ga premišlujem? Svetujem ti nekaj zelo preprostega in učinkovitega: moli rad križev pot. Pojdi v svojo faro, moli ga z drugimi, moli ga pa tudi sam. Čim večkrat ga boš molil, tem bolj se ti bo priljubil, vedno nove globine se ti bodo odpirale.

2. Več moli! Bolje bi rekli: bolje moli! Saj je umetnosti nikdar ne znamo. In čim bolj se opacamo z grehom, tem slabotnejša je naša molitev. V tem imamo dovolj dela za ves post.

3. Odreči se prostovoljno! Čému? Recimo: kinu, cigaretam, žemlji, gledališču, tej ali oni komodnosti, preveliki radovednosti, radoznalosti, preobčutljivosti, površnosti itd. Izberi nekaj, kar te bo stalo napora, junaštva! Za vse to naj bo tudi zate zdaj »prepovedan čas«. Predvsem pa napreduj v ljubezni do bližnjega, ki je božja podoba, tvoj brat. Tudi nekaj odpovedi pri jedi ti bo le krepilo zdravje.

4. Ne pozabi pa besed sv. Avguština: »Popoln post je: zdržati se krivičnosti in posvetnih naslad.«

Lepše ne morem zaključiti teh skromnih in morda zate pustih, a potrebnih besed, kakor da ti navedem, kako lepo in modro je pridigal o postu čudoviti govornik, škof Slomšek:

Sovražen svet pošilja nad nas svojo ubijalko, katera ljudem na telesu bolezni nareja in njih dušo umori. Le-ta je pregrešna požrešnost, zakaj: »Veliko jesti napravlja bolečine, požrešnost jih je že veliko pomorila« (Sir 37, 32). Skrbna mati katoliška cerkev nam pa dobrega zdravnika ponuja, ki nas zopet ozdravlja in pred sovražno samogoltnostjo varuje; to je sveti post. Ta nas prave treznosti vadi, hude počutke kroti, telo zdravo in dušo modro ohrani. Njega si moramo za svojega pomočnika izvoliti. — »Postili so se dolžni pravični zato, da jih ne bo hudo nagnjenje premagalo; postili so se dolžni grešniki, da se s postom spokorijo in pregrešno poželenje

v sebi končajo,« pravi sv. Avguštin. Nerodnega konja boš težko strahoval, ako mu neprenehoma dobre krme polagaš, malokdaj pa ga v brzde daš; še teže boš krotil svoje pregrešno telo, ako ga ne boš pokoril s postom. Ravno zato so se vsi pobožni ljudje v starem in novem testamentu postili; pokorili so se s postom tudi grešniki, dobili so odpuščanje in milost... Koliko posta bi bilo tudi nam dandanes potreba, ki nimamo pogosto si skoraj za kaj soli kupiti, da bi se privadili, malo za dobro vzeti; nam, ki zaradi prevelike obilnosti pogosto bolehamo, da bi se naučili, s slabim življenjem bolj zdravo in veselo živeti. Poglejmo puščavnike, kake trde poste so držali in vendar visoko starost dočakali. Le slab živček so imeli in vendar so veliko let zdravi bili, dočim današnji oslastni in počrežni ljudje pri vsaj svoji dobroti težko do petdeset let dosopihajo.

Tako veliki Slomšek. Kakor bi nam govoril...

Ne zlorablaj svobode

Dragi dijak! To pismo Ti pišem, čeprav Te ne poznam. Zdi se mi potrebno. Prečitaj ga in sprejmi vsebino, ne glede na to, kdo Ti piše.

Iz lastne skušnje vem, da mlad človek najbolj težko prenaša, če ga nekdo vedno priganja. To priganjanje k delu, k učenju ali k resnosti se mu začne dozdevati odveč in dolgočasno. In vendar se mi zdi potrebno, da se tudi o tem pogovorimo. Pustimo ob strani vse pomisleke in predsodke, pa poglejmo resnici do dna!

Človekov delež na tem svetu je po prvem grehu resno delo. Brez resnega dela se ne dá živeti. Skozi vso zgodovino človeštva se vleče napoved, ki jo je dal Bog Adamu v raj: »V potu svojega obraza boš jedel kruh!« (1 Moz 3, 19.) S tega stališča je zapoved dela kazen za izgubljeni in zapravljeni raj. Delo ni zabava, ampak breme, ki teži človeka. Toda prav tako, kakor na trnjevi vejici požene lepo barvana vrtnica, ki razširja prijeten vonj, tako tudi trnjeva veja zapovedanega dela prinaša lepe cvetove, ki breme dela sladijo in lepšajo. Koliko veselja in utehe nudi delo človeku, ki se sprijazni z naloženim delom! In kako lepe uspehe rodi delo! Človeško delo svet preobraža. To preobraženje ga ne kvari, ampak ga napravlja udobnega za življenje in olajšuje človeku bivanje na svetu. »Človek je rojen za delo kakor ptica za letanje,« pravi že stari Job v svoji modrosti (Job 5, 7). S to mislijo se mora človek že jako mlad sprijazniti. Poglejmo tiste, ki jim ni treba delati! Plitvo in prazno je njihovo življenje. To, da komu ni treba delati, je pač večje prekletstvo za človeka kakor to, da mora delati. Zakaj? Brezdelje pokvari človekov značaj. Človek postane ničvreden zajedavec v človeški družbi. In brezdelje, ki pokvari značaj, bohotno poganja strasti in grehe, za katere človek, ki mora resno delati, nima ne časa ne prilike. Ali poglejmo tiste, ki ne marajo delati! Kakšne pomilovanja vredne reve so to! Kdor ima malo ponosa v sebi! se k

Pavel Slapar

Razvoj in oblike

IV.

Življenski nazori modernega poganstva

Do samega sebe in do vsega zunanjega sveta ima človek določeno razmerje. To razmerje je tako, kakršen je njegov svetovni nazor. Svetovni nazor daje svojevrsten pečat človekovemu mišljenju, življenju in delu. Kakršen je svetovni nazor, tako je življenje, tako delo in taka morala. Vprašamo se, kakšen more biti svetovni ali življenjski nazor modernega človeka, ki živi od mnogostevilnih »izmov«, kakor so značilni za duhovno zgodovinski razvoj zadnjih stoletij. Gotovo mora biti popolnoma nasproten katoliškemu svetovnemu nazoru. Preden ga predstavimo, pogledajmo najprej, kako si katoličan gradi svoj katoliški svetovni nazor.

Katoličan izhaja iz dveh osnov. Prva osnova je naravna pamet in poštenost. Izhajajoč iz teh dveh so misleci in filozofi vseh časov in krajev mnogotere čiste resnice in pravilne etične zahteve povezali v lepo zgradbo naravne filozofije in naravne etike. Krščanstvo jima ne nasprotuje, ampak ju uporablja za podlago, ju razsvetljuje in dopolnjuje. Krščansko modroslovje, bogoslovje in vzgojeslovje se je vedno ravnalo in se še ravna po načelu, da nadnarava sloni na naravi in da nadnarava dopolnjuje naravo. Druga osnova katoliškemu svetovnemu nazoru je božje razodetje, ki temelji v nevarljivi božji avtoriteti. Iz obeh omenjenih osnov se gradi katoliški svetovni nazor katoličana, ki predstavlja dovršen in sklenjen duhovni svet, v katerem je vse na svojem določenem in hierarhičnem mestu: Bog, človek in njegov bližnji, poedinec, narod, država in cerkev.

Moderni človek pa, ki noče biti več ne katoliški in ne krščanski, gradi svoj svetovni nazor na tretji osnovi, ki jo sestavljajo raznovrstni »izmi« novega veka. Ta svetovni nazor je mnogokrat v nasprotju z naravno pametjo in poštenostjo, vedno pa z božjim razodetjem. Takega bomo imeli pred očmi v naslednjem, če bomo govorili o modernem poganskem svetovnem ali življenjskem nazoru.

Danes si torej v življenju stojita nasproti dva svetovna nazora kakor dva različna svetova: krščanski svetovni nazor na eni in poganski svetovni nazor na drugi strani. Krščanski svetovni nazor je miren, usovršen, skoraj bi rekli, statičen svet objektivnosti. Katoličan ima v njem odkazano mesto, na katerem ima določeno razmerje do vesolja, do Boga, cerkve, države, naroda in družbe. Človek v katoliškem svetovnem nazoru ni popolnoma avtonomno in absolutno bitje, ki bi bilo samo sebi namen, pač pa je na zemlji najvišje in edino razumno bitje, ki se po božji volji uvršča na prvo mesto v svetovni harmoniji, ki poje božjo slavo, zaradi katere je Bog svet ustvaril. Poganski svetovni nazor je nemiren, nedovršen, lahko bi rekli, dinamičen svet subjektivnih naziranj, ki se od rodu do rodu izpodbijajo. V njem človek nima določenega stališča, ampak je kot slabotna veja vržen zdaj previsoko, zdaj spet pregloboko upognjen v veletoku nasprotujočih si »izmov« in njegovih organiziranih tvorb.

Praktično pa se človeška družba ne deli tako enostavno samo v dva tabora s katoliškim in poganskim svetovnim nazorom. Vmes so mnogi manj samostojni, v katerih se oba svetovna nazora bolj ali manj logično, včasih celo zelo nelogično, prepletata. V njihovi konkretni duševnosti se oba nazora medsebojno izpodjedata in mnogokrat se bije hud psihološki boj za zmago enega ali drugega. Skoraj vsak katoličan mora ta boj izvojevati. Boj mu je vsiljen, ko vstopi iz otroških let v zrelo življenje, ali ko pogleda skozi okno kompaktnega katoliškega življenja sredi vernikov v veliki svet. Tedaj se mu postavi nasproti vsa neurejenost pojmov modernih nekatoliških nazorov. Katoličan, ki si hoče izgraditi trden katoliški svetovni nazor, naleti povsod na potvorbe. Krščanske resnice so pod vplivom modernih »izmov« dobile večkrat drugačno

njihovim vrstam ne bo prišteval. Odveč bi jih bilo opisovati. Saj jih poznaš z ulice. Danes se k vsem tem, na žalost, pridružujejo še tisti, ki bi radi delali, pa ne morejo, ker dela ne najdejo. Na teh morda najbolj spoznamo, da delo ni samo kazen, ampak tudi uteha in blagoslov.

Včasih mi pride na misel vprašanje: Bog ve, ali mlad dijak danes kdaj pomisli na vse to? Nekateri ozir. mnogi tako lahkomišelnost živijo. In prav dijaki si te lahkomišelnosti največ lahko privoščijo. V drugih poklicih mladega človeka vedno nekdo nadzira. Če kmetuje, ga priganja oče; če služi, pazi nanj gospodar; če se loti obrti, stoji nad njim

mojster, itd. V teh stanovih se ne dá lenariti.

Toda dijak ima čisto drugačno delo. Pri dijaku ne more stati vedno nekdo zraven. Duševno delo zahteva svobode in samote. To je velika prednost duševnega dela. Tu ni hlapčevanja in sužnosti, ampak svobodno udejstvovanje. Kakšna odlika je to, če je človeku poverjeno svobodno udejstvovanje, ve le tisti, ki je kdaj poskusil druge oblike dela. Ali prav to je tudi velika nevarnost. Zakaj? Človeška lenoba najde sto izgovorov, da se opravičuje. Nekateri so na prvi pogled jalovi. Te pameten človek lahko sam zavže. Drugi imajo videz resnice. Od teh

modernega poganstva

vsebino. Veliko dela in truda mora mlad izobraženec ali mlad katoliški dijak opraviti, da se nauči ločiti krščansko od poganskega.

Moderni »izmi« so krivi, da moderni človek, ki je pod njihovim vplivom kljub naravni pameti in razodetju ne najde ne prave poti ne pravega razmerja do Boga. Nekaterim je Bog vse (panteizem), drugim bitje z mitološkimi potezami, tretjim se zdi, da ga iracionalno in podzavestno »doživljajo« (modernizem), četrtim ni nič (ateizem). Kakšna zmeda! Katoličanu mora biti Bog najbolj živa resničnost, zadnji odgovor na vse, kar je, poslednji dom našega bitja in žitja. Cerkev je od Kristusa Boga ustanovljena verska družba, ki naj preko krajev in časov nadaljuje Kristusovo odrešilno delo za zveličanje vseh ljudi. Torej božja ustanova z božjimi interesi! Seveda ljudem izročena in zaupana, zato božje-človeška celota! Moderni »izmi« od subjektivizma, pozitivizma pa do agnosticizma so za vse, kar je nadnaravnega, duhovnega in končno božjega, slepi in gluhi. Zato ne znajo najti poti do cele Cerkve. Če pa ne morejo do Cerkve, potem tudi ne do Boga, ker je Cerkev most do Boga. S Cerkvijo v tesni zvezi je božja ustanova duhovništva. Kakršna je v očeh moderne »ista« Cerkev, tak je tudi duhovnik. Od vzvišenih nadnaravnih resničnosti pa do najbolj preprostih naravnih stvari je vse v medsebojni hierarhični zvezi. Kdor se je vdal eni zmoti, je prisiljen požreti tudi drugo in tretjo in tako dalje brez konca in kraja. Zato so moderni »izmi« krivi, da človek pod njihovim vplivom niti ne ve več, kaj je človek. Kdor hoče vedeti, kaj je človek, bi se moral ozreti tja, od koder je prišel in kamor odhaja. Moderni »izmi« so pred oboje postavili pregraje. Zato moderni, nekrščanski svetovni nazori ne vedo, kaj je človek. Vsak naslednji »izem« trdi namreč o človeku nekaj drugega.

Kakor hitro vlada zmeda v najosnovnejših pojmi, potem tudi ni več trdnih smernic za to, kakšno biti človeško življenje. Če sta pojma: Bog in človek, izpreminjajoči se neznanki, kako naj verujem potem v smernice božjih zapovedi, vesti in naravnega zakona?! Če nimam nobenega razmerja do Boga, potem ga ne morem imeti tudi ne do sebe in svojega bližnjega. Dosledni svetovni nazor moderne poganstva bi moral zahtevati vesti, naravnega zakona in božjih zapovedi prav narobe obrniti po načelu: »nič ni res in vse je dovoljeno«. V teoriji se to tudi večkrat poudarja, v praksi izvaja to za enkrat samo komunizem. Pa tudi ta ne v celoti. In če se praktično to vendarle ne godi, potem zato, ker je tradicija krščanske zgodovine in naravna pamet z naravno počtenostjo vendar močnejša kakor teorija modernih »izmov«. Zdi se pa, da bi današnji katoličan imel lažje stališče in bi mnogo prej spoznal resnico, če bi moderno poganstvo nastopalo v tej grobi doslednosti, kakor pa da si nadevije haljo nedoslednosti. Na ta način se mnogo laže vtihotaplja v miselne nazore celokupne družbe. Dih »izmov« veje v Evropi že par stoletij. Ustvaril je posebno ozračje, ki ga je družba prisiljena vdihavati. Lahko bi mu rekli brezbožno in protiversko nastrojenje. Zaradi njega se je iz splošne človekove zavesti večnost odmaknila nekam v abstraktno daljavo. Vse to je povzročilo, da je človek močno izgubil smisel za večno odgovornost svojega življenja. Težišče človekove zavesti se je premaknilo samo na življenje na tej zemlji. Smisel za poduhovljeno krščansko veselje, ki združuje radosti tega sveta z vero in upanjem prihodnje večnosti, se je moral umakniti užitni življenjski. Vse to je zelo izpodmaknilo temelje krščanskemu slogu življenja. Poleg tega se je prirojena sebičnost v človeku stopnjevala do brezobzirnega izkoriščanja sočloveka, kar je imelo za posledico vse to, kar danes zaznamujemo z besedo socialno vprašanje. Z eno besedo: moderni življenjski nazori ogrožajo poedince in družino, narod in državo, Cerkev in vero, torej vse, kar je potrebno človeku za njegov časn in večni obstoj. Ni čudno, če kulturni zgodovinarji in filozofi mrko napovedujejo propad zapadne kulture in narodov, ki v njej živijo. Življenjski nazori moderne poganstva imajo v sebi smrtonosno kal, kakor jo ima vsaka laž.

se eden vedno znova povrača: »Kaj se bom učil tega, česar v življenju ne bom nikdar več rabil.« Torej vozimo z zvižajo, kar se dá. Pa ni prav tako! Resmarsikaj se v življenju več ne rabi, kar se mlad človek uči in zato tudi pozabi. Toda ne gre za to! Za to gre, da se mu um izuri in izvežba. In včasih se izuri in izvežba najbolj ob takih predmetih, ki so človeku najmanj všeč. Saj tudi pri telovadbi delamo gibe in vaje, ki se v praktičnem življenju ne rabijo, pa vendar vemo, da telesu na drug način koristijo in zato jih vadimo. Tako je tudi v duhovnih predmetih.

Kdor danes gleda življenje dijakov in ga primerja z nekdanjim, je žalo-

sten. Kako malo je nekateremu mar resno delo! Saj tak ne bo nikoli kaj prida v življenju! Povsod bo hotel samo na lahek način živeti, ali to se pravi: od tujih sadov se rediti. Kako strahotno danes narašča število fistih, ki terjajo veliko od življenja in človeške družbe, sami pa niso pripravljene ničesar prispevati. Kje so vzroki za to? Mislím, da v mladosti, ker se dijak ni naučil resno delati, ampak je zlorabljal svobodo, ki mu jo daje duševno delo. In kar se je Janezek naučil, to Janez zna!

Dijak kongreganist, ti ne bodi tak! Današnji težki čas rabi resnih delavcev-težakov tudi v duhovnih vedah. Saj sam uvidiš, da s to lahkomišelnostjo ne

bomo nikamor prišli. Če hočemo zaobrniti zgrešene misli zgrešenega časa, rabimo resnih delavcev. Ne bodi vedno na cesti ali pri praznih igrah, ki Ti samo duhá raztresajo, pa nič ne poglabljajo. Tudi za Tvoj študij velja: Človek je rojen za delo kakor ptica za letanje. Poskušaj razumeti globino tega svetopisemskega stavka in ne zlorablaj svobode! Pavel Slapar.

Marijanske kongregacije prepovedane po vsej Bavarski

»Frankfurter Zeitung« je dne 28. januarja 1938 prinesla tole vest: »Na podlagi odloka državnega predsednika z dne 28. febr. 1933 (odredba za zaščito naroda in države!) so prepovedane družbe katoliške moške mladine, marijanske kongregacije v vseh škofijah Bavarske.«

Odlok vlade se je glasil: »Prepoved teh organizacij je bila potrebna, ker so se čimdalje bolj oddaljevale od svoje verske naloge; delovale so protidržavno, ker so mladi člani dobivali od svojih voditeljev in celo od škofijskega voditelja po nekem določenem načrtu in načinu, ki se ne dá opravičiti, tajna navodila za razširjanje vznemirjajočih političnih vesti in za najnevarnejšo protizakonito, destruktivno propagando. Razen tega so kongreganisti dobivali na sestankih pouk za politično, državno nevarno delovanje, popolnoma pa so zanemarjali pri tem verski namen svoje družbe.«

Ker se je pokazalo, da so te organizacije skupine političnega katolicizma in da se ne omejujejo na naloge, ki jim jih nalaga Cerkev, je morala država vmes poseči in jih razpustiti.«

Kdo, če bere to razlago javne avtoritete, ne začuti neke notranje potrebe, da bi ves svet na pomoč poklical ubogi nemški državi, takó preganjani po delavnosti mladih katoličanov? — »Prepoved je bila absolutno potrebna,« pravijo. Seveda! Saj se vé, kako težko, težko se je policija tretjega rajha odločila za tako ostrost! Dá, morala je poseči vmes, zakaj mladi ljudje so pri svojih sestankih tudi peli in sicer tudi pesmi, ki niso bile čisto verske, pa igrali so ping-pong: kolika nevarnost za državo!

In dalje govori odlok o »najnevarnejši, protizakoniti, destruktivni propagandi« — s tem pač misli razširjanje papeških enciklik in škofijskih pastirskih pisem; vsakemu mora biti jasno, da je bila prepoved nujna!

Svetovni mir je zdaj zagotovljen: nemška država je še o pravem času zatrla strašno nevarnost, ki ji je pretila od marijanskih kongregacij!

V mesecu marcu molimo s sv. očetom:

za javno priznanje in češčenje Boga, Stvarnika in Očeta — za duhovniški naraščaj na Kitajskem.

(Dalje.)

Na kratko si je oddahnil, da se še enkrat požene še više in dospe na vrh, kjer se bo po grebenu Mont Jolya, na čisto prosti progi brez dreves, lahko pogljal z vso brzino. Vrečici s konfety ga nista ovirali, vzpon pa tudi ne, čeprav se mu je zelo gobasti in mehki sneg hotel oprijemati smuč. Počutil se je izborno, tako voljno se mu je pokoravala sleherna mišica in ud, prav kakor da je izvrsten stroj.

»Presneto srečo bodo morali imeti, da me danes ujamejo,« se je nasmehnil. Tako zelo se je čutil v formi.

No in zdaj se je lahko pogljal. Drsel je visoko gori po grebenu. Vsa okolica je bila daleč in globoko spodaj. Na levi, onstran doline, ki mu jo je bilo pozneje prečkati, so se vrstile zaplate gozdov, sleherna veja se jim je šibila pod snegom. Iznad odrastka Mont Jolya pa se je grmadil Dôme du Miage s čudovito blestečim sedlom. Poleti si tod lahko naletel na gamse; zdaj pa so se najbrž preselili v niže ležeče gozdove. Morda bo danes katerega izpazil, a kdo ve kaj verjetno le ni, ker si vedno postavljajo straže, ako se gredo past. Sicer pa na gamse ne bo mogel misliti, predvsem mora paziti, da natrese dosti sledov in pa da ne zgreši onegale ovinka na levi, koder bo po nedotaknjeni zaplati snega gladko šinil proti dolini, kakor da plava lastavica.

Dobro! Tu se obrne, prav pod vrhom Mont Jolya. Preprijel je, se znova spustil v dir ter plaval niže in niže, ne da bi ga kaj oviralo, dokler ni pribrzel na pašnike s pastirskimi kočami pod snegom. Šele tu se je ustavil, se obrnil in kratko ozrl po višinah.

Nobenega tovariša še ni bilo na spregled. Pač, prav zdajle se je eden pojavil vrh ozkega grebena, a samo točka, kako naj ga spozna? A najbrž bo Ramiro.

E, da bi ga ta čudni španski fant ujel?

Naprej torej! In že se je gnil skozi drevje proti St. Nicolasu, nato za molčečo žago prečkal dolino in utonil v gostem lesu.

4. Nesreča v hotelu.

Kakšen lep dan! Vsi, ki so se to popoldne vračali iz Passya, so bili polni hvale. Še malo si niso mogli misliti, da bo zimsko slavlje tako lepo.

Prav tako pa tudi niso mogli pričakovati nemilega presenečenja, ki jih je sprejelo doma v hotelu d'Aiguille. Gospodar hotela jim je ves iz sebe hitel praviti, da je bil hotel v njihovi odsot-

nosti izropan. »Da, zares! Vlomljeno je bilo v sleherno sobo!« je jadikoval.

Nekateri so stekli gor, da brž pogledajo, drugi pa so mirili ubogega moža in poslušali tisto malo, kar jim je mogel povedati. V nekem oziru je bilo veliko, v drugem premalo. Tudi gospodar sam je bil v Passyu. Vrnil pa se je še dosti zgodaj, da se je prepričal, kako so si nekateri uslužbenci brez njegove vednosti vzeli dopust in se je pozno popoldne v hotel priplazil tat ter prebrskal vse sobe.

»Kako pa veste, da je bilo pozno popoldne?«

»Kaj ne bi vedel! Sobarice so kakor navadno ob pol petih pospravljale po sobah in je bilo še vse v redu.«

»In kako je zdaj?«

»Sami se boste prepričali. Po vseh sobah je vse narobe. Joj, da je prav moj hotel morala doleteti takšna nesreča! Nikdar doslej še nismo imeli tatu! Nikdar, gospodje! Verjemite mi, gospe, v hotelu smo sami poštene ljudi!« Nesrečni mož si je skoraj lase pulil.

Prav tedaj, ko je bila terasa in družabna soba polna krika in vika, so s smučmi na ramah vstopili Ramiro, Bernard in še trije drugi iz lisičjega lova, ki so stanovali v tem hotelu. Ljudje so jih ustavili in vpraševali, kod so hodili in kaj delali. Ramiro jim je povedal. »Pravkar pa smo šli še enkrat venkaj,« je nadaljeval, »da poiščemo Miho Severja. Bil je naša lisica, kakor sem vam že rekel. Nismo ga ujeli in zbrali smo se vsi tukaj prav preden se je zmračilo.«

»Ste kaj slišali o vlamu?«

»Niti besedice. Tu nismo videli nikogar. Pa tudi čakali nismo. Ker se namreč Miha Sever ni vrnil —.«

»Mislite torej, da bi se bil moral vrniti?«

»Kajpada. Lov na lisico se je imel končati tukaj, pri hotelu.«

»Pravite, da niste nič čakali?«

»Ne. Mislili smo si namreč, da je moral Sever na povratku kam pasti. Zato smo šli še enkrat v sneg, da ga poiščemo. Pa ga ne moremo najti.«

»Ne morete ga najti? Jo je pobrisal?« vpraša gospodar s čudnim poudarkom.

»Da. Vsa zadeva je nekam čudna,« pravi Ramiro.

Nato odide v svojo sobo, a takoj pridri spet nazaj, bled ko stena.

»Materina ura!« vikne ves iz sebe. »Ukradli so jo! Okrašena je bila z dragulji, vredna celo premoženje!«

»A senjora nas je zapustila že prejšnji teden!« ugovarja gospodar.

»Vem, gospod, da je mati prejšnji teden odšla!« vpije Ramiro razjarjen.

»Veste pa vi in jaz, da se še vrne. In meni je starinsko uro izročila v varstvo! Jaz hočem dragoceno uro nazaj! Bila je v modri kartonasti škatli, prevezana in zapečaten. Spet je hotel planiti proč, pa ga dva, trije gostje, ki so doslej med seboj šepetali, pokličejo nazaj, kakor tudi Bernarda Weiša, in pomignejo gospodarju, naj stvar znova načne.

Malce v zadregi gospodar Ramira vpraša, se mu li zdi mogoče, da bi se bil mladi Anglež Miha Sever, potem ko je tovarišem ušel, mogel potihem vrniti v hotel in potem spet izginiti?

Bernard Weiß ga na kratko preseka: »Ali hočete namigavati, da bi utegnil biti Miha Sever tat?«

»Ali bi bilo mogoče?« spet vpraša gospodar.

»Ne vem,« se namuši Bernard.

»In kaj mislite vi?« Vsi se ozro v Ramira. »Kakšno je vaše mnenje?«

Ramiro se ozre po obrazih naokoli in malo pomisli. »Jaz bi rekel,« reče končno, »da bi bilo to mogoče.«

»A!« Tako so zateglo vzkliknili vsi navzoči. Potem pa najstarejši gost gospodarja vpraša, kaj mu je o fantu Severju znanega.

Gospodar mu spoštljivo odgovori: »Gospod grof, pri nas je bil približno mesec dni. Prišel je sam, a je rekel, da pride za njim še nekdo. Denar je imel in vsi njegovi računi so povsem v redu.«

»Ste ga prej že kdaj videli?«

»Ne, gospod!« vzdihne gospodar.

Nato se stari grof okrene proti Ramiru. »Vi fantje ste videli že precej angleških fantov. Kakšne vrste človek je ta vaš Sever? Vam je bil všeč? Saj vam je gotovo o sebi marsikaj pripovedoval, ne?«

»Nič ni pripovedoval,« odvrne Ramiro.

»Vsaj to vam je povedal, odkod prihaja in na koga tukaj čaka, ne?«

»Tudi tega nam ni pravil, gospod.«

In zopet se med poslušalci razlegne značilni: »A!«

Grof se silno zresni: »Ali res vztrajate pri trditvi, da fant z vami nikoli ni o sebi govoril? Z nobenim izmed vas? Bežite no, to je neverjetno!«

»A je kljub temu resnično!« reče Ramiro.

Bernard Weiß potegne Ramira za rokav in mu pošepne: »Povej gospodu, kaj je bilo v soboto z Beni Hasanom!« A Ramiro se naredi, kakor da ga ne sliši, zato Švicar sam spregovori: »Ne zdi se mi lepo, da bi sumničili Miha Severja. Kaj pa pravite o starem Mavru, ki se vsepovsod klati s preprogami. V soboto večer je prežal pred hotelom in nas slišal govoriti, da bo danes hotel prazen.«

»Da bo hotel prazen?«

»Da, gospod grof. Prišel je na teraso, potem pa stal zunaj na cesti. Prisluškoval je.«

Prečuden molk je zavladal ob tej novi možnosti. Prekine ga grof, ko se obrne do sogostov in reče: »Prav, zdaj vemo, kdo je tat: ali je potepuški Maver ali pa mladi fant iz Anglije.«

»Naša Zvezda« 1937/38

Izdaja jo škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in Mariboru ločeno za dijake in dijanke (dr. T. Klinar).

Za dijake jo urejuje p. V. M. Vrtovec S. J. Izhaja 14-dnevno med šolskim letom, 1. in 15. dne v mesecu: 14 števil.

Stane:

celoletno po pošti za dijake 8.— din;
celoletno za nedijake 15.— din,
posamezna števil. pri poverjeniku za dijake —.50 din, za ostale 1.— din.

Uprava: Ljubljana, Streliška ulica 12/II. (Ljudski dom).

Rokopise naslavlajte na: Uredništvo NZ, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Tiska Jugoslov. tisk. v Ljubljani (K. Čeč).